

Бодљикаво пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Пресе» за продају новина и часописа, Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечна 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240 динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 4 СЕПТЕМБРА 1943

БРОЈ 93 — ГОД. VII

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

**ЈАКОВЉЕВИ
СНОВИ**

ЛОНДОН СМИШЉА ЛАЖИ НОВЕ — НАДЕ БИЛЕ СВЕ ЈАЛОВЕ

На источном фронту већ се види јасно
За дњепарску жетву биће сасвим касно
Зато Стаљин грми, прети богоради
Иде љута зима па се боји глади
Бољшевичка војска сад гинући хита
Да на неки начин дође бар до жита
Али лето прође и зима је близу
А они тек сад доживеше кризу
Па други фронт траже, у њем виде лека
Ал се на то може још да попрочека
Јер оба ортака поред Атлантика
Не маре искрено за свог савезника
А још поред тога њима смета што шта
Знају да то много и крваво кошта
А Англосаксонац за битку не маря
Јер они ратују да се нешто ђари.

Афрички проблем

Да оберу бостан док је само зелен
Ал залуд су своје надували гајде
И ту нема ђара, неће бити фајде
Па народи мали неће на ту страну
За љубав Енглеза — у топовску храну
Кроз целу Европу други ветар дува
Свет се опамети, свако себе чува
Само луди Србин, капом ветар тера
Ал и ту је дару премашила мера
Народ се отрезни он мрзи Енглезе
Сад се друга песма у Србији везе
»Нека Лондон шапће, нека Лондон вређа
Ал ће геца своја да причува леђа.

Место другог фронта који Стаљин жели
Енглези би нове жртве сада хтели
Па народе мале северне Европе
У море од крви хоће да потоле
Подбадају, драже и подмећу мину
Да опет са себе ратни терет скину
То је њихов систем, зна се од вајкада
За њих да се други подмеће и страда
Хтедоше и Турке, али ови пазе
Па на трулу даску неће да нагазе
Ал Енглези сада променили терен

Друго ништа нема, на западу мирно
Англосакски трубач сада »пишман« свирно
На европско копно не сме он да врда
Сицилија била кнедла много тврда
Место правог рата он сад нерве чачка
И на инвазију ударена тачка
Рузвелт сад Черчила испред себе нутка
Овај се снебива ко да је гугутка
Изволите први, ви сте сила већа
Вас ће боље служит, можда ретка срећа
Тако Черчил вели и лулу упали
Па се кроз радио отпоче да хвали
У овом тренутку тако стоје ствари
Од њих двоје нико да гине не мари.

Тражили су бољци лека
Два мудраца из Квебека
Дуго трајо жур
Око тога копље леме
Од њих троје — ко ће коме
Да удари мур

Чуо се фијук од нагајке
Зацвилише балалајке
Замрси се чвор
Уз зурле и таламбасе
Хоће бригу да угасе
Не иде на зор

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

АКРОБАЦИЈЕ У ЦИФРАМА

Њујорк, септембра. — На расписан конкурс америчког адмиралитета за акробате у цифрама, јавио се велик број кандидата. Од пријављених кандидата примиће се само они, који знају да воде трипло књиговодство. Сваки кандидат радиће с цифрама о потапању и губитку тонаже и изградње нових бродова. Једну књигу водиће за министарство морнарице, другу за америчку публику, а трећу за страну публику. А све те књиге морају се поклапати у длаку. Зато кандидати морају бити прави, правцасти акробати.

ИНВАЗИЈА НА РАТЕ

Лондон, септембра. — Овогдишња рата инвазије је завршена на Сицилији у рату за идућу годину можда ћемо пролонгирати јер не знамо какво ће бити време.

РАЗБИЛА СЕ ВЕЛИКА НАДА

Њујорк, августа. — Нада америчког »великог стратега« Мек Артура, победника из филипинске бежаније, да туче Јапан речима и блефирењем распала се у парампарчад.

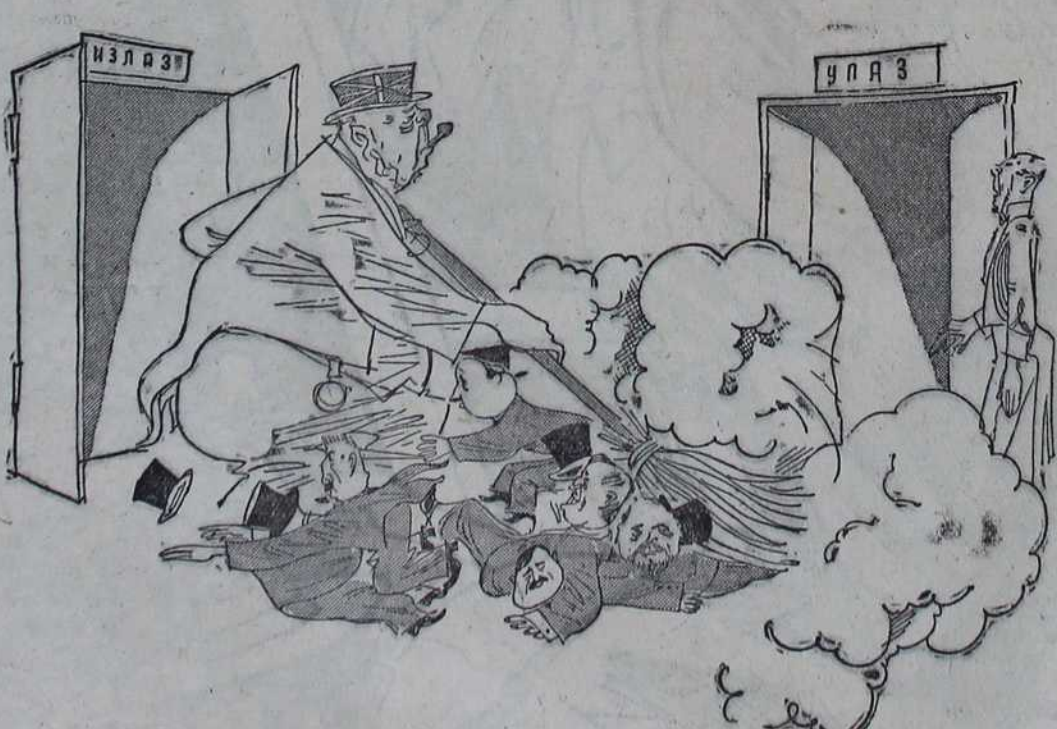
ИЗИШЛИ С ФАРБОМ

Енглески филозоф Бертран Русел предлаже у часопису »Фри Ворлд« из Њујорка: »португалске, белгијске и француске ко-

лоније треба да буду под заједничком управом цивилизованих нација.

А које су то цивилизоване нације, није детаљно означено, пошто и врапци по крововима знају да је овај рат монтиран да се опљачкају колоније, а под шифром: »Борба за слободу малих народа«.

Лондонска чишћења

ЛАКЕЈ: — Нема више политичара!
ЏОН БУЛ: — Дај боранију!

НЕ ПОМАЖЕ КУКАЊЕ

Енглески лабуристички посланик Шинвел изјавио је у Доњем дому: »Некада смо били најбогатија нација у бродовима и тонажи, а сада се изменила ситуација неповољно по нас«.

— Гле, до сада су се Енглезии увек хвалили како су поносни и радосни што је темпо изградње бродова САД све већи а сада наједном кукају.

ИСПАО ГЛУВ И СЛЕП

Бискуп из Челмфорда, који је недавно изјавио »да је у Совјетској Унији народ најхришћанскији« назван је сада од лондонског часописа »Сфер« слепим и глумим фанатичарем, који све заборавља. Бискуп је мислио на мртве кад је дао изјаву, а сада »Сфер« не дозвољава бискупу ни о мртвима да говори.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д.
Телефон редакције: 25-681.
Штампа »ЛУЧА«, Београд, Краљица Наталије бр. 100.

ОД НЕДЕЉЕ

У ОПШТОЈ ГУЖВИ

ДО НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 29 АВГУСТА

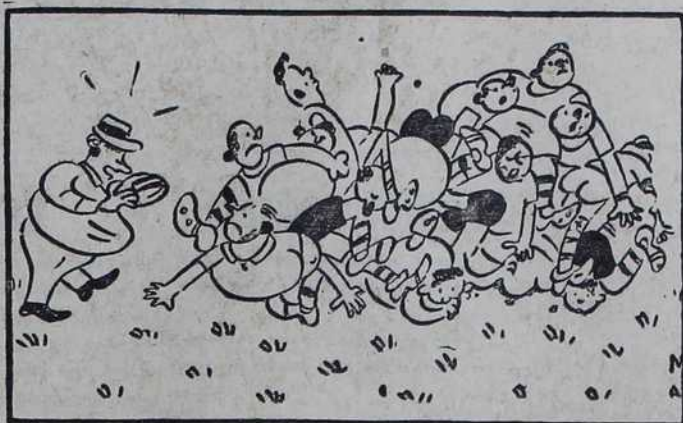

Данас је био први свежи дан, после запаре и жеге која је трајала шест недеља. Цео свет ода-нуо а Паја »Мута«, пензионер и бећар, почео да кука:

— Е, брате, ништа без лета... Већ сам озебао и ухватио кијавицу.

— Па до јуче си кукао како те уби жега и стално си молио Бога за кишу — нападе га Ђо-ка, звани »Сукњати«, иначе фудбалски тренер.

— А какав бих ја био човек ако не бих мењао мишљење — насмеја се Паја. Када је то-пло ја желим кишу, а када је хладно ја молим Бога за лепо. Ем ми прође време, ем Бог гле-да своја посла и не слуша ме па смо сви за-довољни.

— Хеј ви! Ево вам друга лопта, шта се мучите!

Он се осигурао

Карте за концерт бечке фил-хармоније биле су распродате неколико недеља унапред, јер је дириговао чувени фуртвенглер. Пре почетка концерта ступи у уметничку собу директор.

— На каси се људи, просто гу-ше! повиче он.

Фуртвенглер се слатко смејао: »Ја имам своје место стајања«.

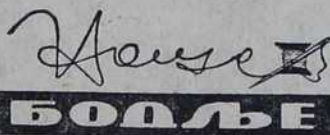
РОДИЛА МИ...

Родила ми башта
У њој има свашта
Ал највише машта
И док ветрић пири
Машта ми се шири

Машта гране свија
Обмана ми прија
А шапат ђарлија
Ал' срце ми зебе
Зашто лажем себе

Откад свет се сазда
Тако беше вазда
Лаж је била газда
А тек пред крај чини
Дође и истина

И у мутној води
Лаж боље роди
Јер то је у моди
И док ветрић пири
Свуда лаж се шири

ПЛАЖИ

Служила си целог лета
Као бања младог света
Омладина ту је угасила дерт
И за многе цуре које жмарци сврбе
Ту је започела испод неке врбе
Ил' озбиљна љубав или само флерт

ЛЕТУ

Ти си обмануо многе наше наде
Због твоје врелине још се многи хладе
А сунце изгоре скоро сав кукуруз
Ал када се добро о свему промисли
Баш су тебе цабе са грдњом претисли
Неки криве лето, већ само баксуз

ЧИНОВНИКУ

Кад бих ја нови сад календар сково
Црвено бих теби одмах дао слово
За све што ти мораш издражати сам
А увек ти ведро и весело лице
Што си давно ти без повишице
Ти си очеличен као прави коњ.

ШПРИЦЕРУ

Ти си пиће које продужује век
Негде расхлађује а негде си лек
Чак и код намћора правниш добру ђуд
Ал' та медицина није више снажна
На све стране сад се праве вина лажна
Па ко шприцер пије, пијан је ил' луд

ПОНЕДЕЉАК, 30 АВГУСТА

Госпа Мица је богата распуште-чица у »најбољим годинама«. Бар тако она вели. Нема што кажу ни кучета ни мачета али зато има дивну вилу на Толчидерском бр-ду, са великом баштом. Висок пар-тер а доле у сутурену кујну, шпајз, девојачку собу и подрум.

Одем пре неки дан послом код ње а она пренеси кујну, из сутерена у досадашњу трпе-зарију.

— Шта то радите, ако Бога знате? — изне-надих се ја, а она се само смешка.

— Мајсторија козе пасе...

— Зар Вам није жао паркета и молераја — ишчуђавам се ја а она ми вели:

— Како да ми није жао! Душа ме боли!

— Па онда зашто?

— Зато брате, што хоћу од четири собе да направим три да ми не би узели за неког. Не-ћу да кварим свој конфор...

Има жена и право.

УТОРНИК, 31 АВГУСТА

Прича м пријатељ, ина-че професор

— Био ових дана упис ђака у мојој гимназији па смо том при-ликом скупљали прилоге за ђачку трпезу сиромашних ђака.

Дође један познати газда да упи-ше своја два сина. Када плати уписнину, ми га упитамо хоће ли што год да да за ђачку трпе-зу. Би му, очевидно непријатно али се брзо при-бра и рече:

»Дајем сто динара!

Када он који има три палате даје сто дина-ра колико треба онда да дају сиромашни роди-тељи толике деце. Видим да је и директору не-пријатно, али сваки се прилог мора поштовати па ућутасмо. Још је он ту стајао, када дође на ред једна сиромашна удовица чији син не плаћа школовање. Њој и не споменусмо ђачку трпезу али она одреша из мараме неколико банкнота па пружи петстодинарку.

— То ми је све, али знам да има деце без ичега а данас је све скупо па примите и од ме-не ову сумицу...

Богаташ је само презриво погледа и дуну на врата а мало после га чујемо како у ходнику гласно каже:

»Сад се свака шуша хоће да кеса са мном...«

СРЕДА, 1 СЕПТЕМБРА

Маша порезник оженио се се-љанком. Није да кажете из љуба-ви већ из чистог рачуна. Видео човек да је то у моди па нашао проводацију у лицу Стеве млека-ције и пролетос се венчао...

До душе са »младом« није из-лазио у друштво али се опет хвалио и био јако задовољан.

— Оно јес да не уме да држи жур и игра реми али када умеси проју и хлеба, то је брате умешено и урађено! — говорио је он.

Већ смо почели да му завидимо када он ве-черас дође сав зајапурен.

Важан посао

— Морате се за часак стрпети. Тражимо за шефа једну ци-гарету!

— Најурно сам... — и при том употреби је-дан израз који се обично не говори у озбиљном друштву.

— Кога си бре најурно и зашто? пита га Ста-ја кафеџија.

— Ону Милојку. Нашли мене да раде и фор-тају.

— Зар тебе да »раде«? — задикује га Ми-ка геометар. Ти си стари лаф...

— Море остави. Обећавали и жито и кром-пир и воће и маст а кад потражим прво им сме-та киша па после суша. Док не наиђе згодна клима она сељанка би ми и душу појела. Али ја видо да је израђевина па батали. Зато не улази у рефену са сељацима. Заврши он и поручи шприцер.

ЧЕТВРТАК, 2 СЕПТЕМБРА

Ишао ја данас послом на Сме-деревски Ђерам и када завршим посао уђем у трамвај. Ту се још некако може да ухвати место. По-што нисам хтео да се возим до Теразија ја станем на платформи близу врата да бих што лакше изашао.

На свакој станици свет је куљао и већ близу »Бостона« сви смо били пресовани као сардине. Ту се у трамвај угура један човек са неком кор-пом патлиџана. Док није ушао у кола он је гр-мео што свет не улази јер напред има много места, али када уђе он се испречи на вратима и одатле је немилостиво гурао нове путнике ви-чући:

— Где ћеш бре стоко, видиш да се погуши-смо...

Кондуктер му примети да се баш он најви-ше гурао а овај бата одговори:

— Сваки ради свој посао...«

ПЕТАК, 3 СЕПТЕМБРА

Моја кума Лела купила јутрос од једне сељанке педесет јаја и сва срећна дошла да се похвали како је добила »међудневичка« ја-ја која ће да стави у »васер глас« и чува за зиму.

— Та се јаја одрже до Ускрса — вели она мојој Сојки а она само клима главом...

Кад око подне улете Лела код нас у кујну сва рашчупана и разбеснела:

— Ју, гром је спалио, ала ми је подвалила...

— Ко ти подвалио? — пита је моја Сојка.

— Море, она сељанка са јајима. Замисли ку-мо узем малопре једно да направим кнедле кад оно мућак. Хајд друго, треће и тако излу-пам једанајест... Све сам мућак... Даље не смем ни да лупам, страх ме да нису све мућкови... Него да ми даш једно јаје на зајам за кнедле...

Сојка јој даде а увече смо сазнали да је при-ча о мућковима била изговор да узјами јаје по-што она у »међудневичка« није хтела да дира.

СУБОТА, 4 СЕПТЕМБРА

Одем у биоскоп са женом. Ра-чунам да је право да је негде из-ведем. Седимо нас двоје и гледа-мо филм када сетих да ме до-тиче руком по грудима. У томе зачух глас:

— Извин/те господине, позлило ми па морам да изађем... Погледах кроз онај мрак и угледах једну девојчицу од 15—17 го-дина.

— Хајде сине, пођи — рекох ја и помакох се. Па не само то већ се подигох са места да дете лакше изађе.

Када се заврши приказивање филма, жена ме упита:

— Колико је, богати сати?

Ја се опипах за џеп ал сата ни од корова. Мени лецну у срце. Претражих све џепове али сата нема па нема. После се сетих да је крад-љивац она девојчица у биоскопу, којој је »по-злило«.

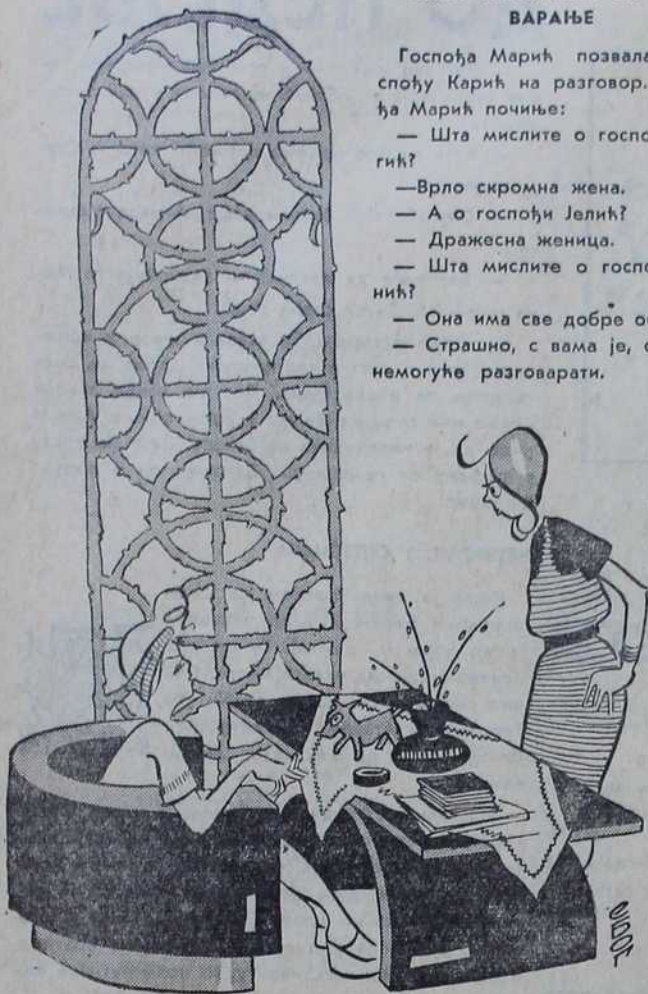

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

НЕМА МАТЕРИЈАЛ ЗА ОГОВАРАЊЕ

Госпођа Марић позвала је госпођу Карић на разговор. Госпођа Марић почиње:

- Шта мислите о госпођи Дугић?
- Врло скромна жена.
- А о госпођи Јелић?
- Дражесна женица.
- Шта мислите о госпођи Гинић?
- Она има све добре особине.
- Страшно, с вама је, стварно немогуће разговарати.

Филозофија кћерке

- Зашто мислиш да би сада било најбоље да говорим са твојим оцем?
- Зато што баш сада прегледа рачун моје кројачице и модискиње.

ТЕШКА ПОСЛА

- Зашто пијете толико?
- Да утолим бриге.
- А да ли вам то полази за руком?
- Богами, слабо. Моје бриге, изгледа, умеју да пливају.

НА ПРАВУ АДРЕСУ

- У једном салону обраћа се зрела, позамашна дама познатом банкарју:
- Колико бисте ви мени дали година?
- Пријатељица, која то слуша, шапуће другој:
- Јеси ли чула? Обраћа се њему јер зна да је тврдица и да увек даје мање од осталих.

НЕСПОРАЗУМ

- У вагону седе господин и госпођа.
- Пардон, госпођо, смем ли нешто да вам кажем?
- Не допуштам, одговори дама. Не волим познанства у возу. А ако будете безобразни зваћу кондуктера.
- Добро, молим вас. Ја сам хтео да вам кажем да сте сели на мој пакетић са шљивама.
- »О«
- Адам је био најсрећнији муж!
- Зашто?
- Зато што није имао ташту.

Пец, пец...

- Жена: — Има ли нешто у новинама о најновијој женској моди, Јоцо?
- Муж: — Има, али то те неће интересовати, јер новине су јучерашње.

Тошке на вашару

Писаја ми онај марноглавсти Равајло да скокнем на куде белиград због зашто је Велика Госпојина па је адет да се иде у намтетир, јаде лубендиње и целива икона. Ама зам изгугеја ћутеци док сам се возија на вој јербо навалија овеја гурави народ па салте тепа але по вагони. А за трепетљике и Геневаеве ич нема да питујете због зашто од њи очи не мош да отвориш. Свака си уфатила пут, набутала си нешто убощчу и сате пцује и грди. Леле бошке, што сам чуо погани речови и пцовање, тој бре и у циганску малу не мош да чујеш. Ушеја неки бес у њи па не мош да зинеш а да те не поклопи и ипцује.

фану и на трговину, на куде дом и на обра салте литије су укинуте због зашто је народ пошашовеја па си мислује да се и Бог види на купочкики.

— Такој, вело је тако — зборим си ја а себ си мислујам. Е, бре Тошке баш си замлатотина. Запеја си из бел свет и тепаја але по фургони да уфатиш на куде белиград вез сбога а да там и туј му се изгубија траг. И такој ти несам одија под литију ал сам затој носија литију по белиград и туј сам уфатија једну подобру везу ама ми се скупо уфати. О тој ћу ви причати у другу суботу због зашто поарчи сву артију на писување па сад морам да си одим у овеја централе.

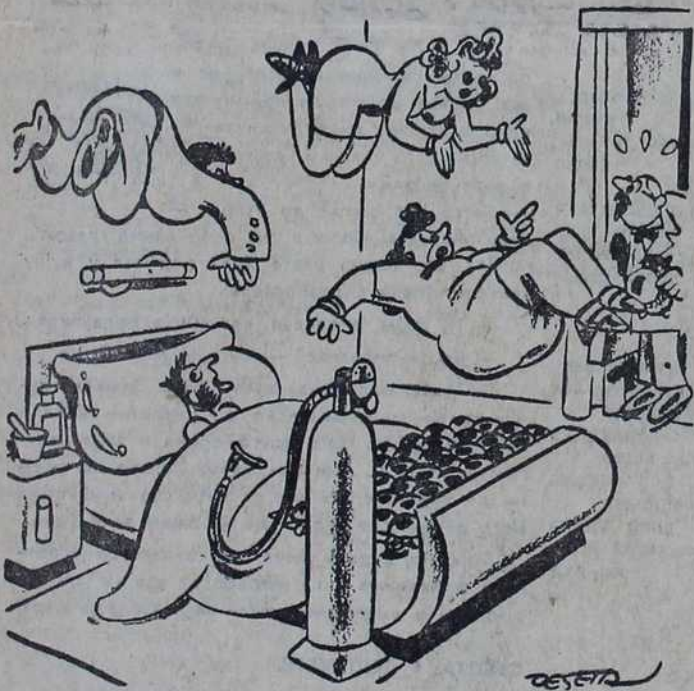
ваш тошке.

Бодљикава

Када наићу „међудневнице“ (време између Велике и Мале Госпојине) онда се остављају јаја у „васерглас“ за зиму, спрема туршија, ваде капути из нафталина и траже жиранти за меницу. Сада се те традиције поштују уколико се могу да наћу потребни артикли, јер рат је донео многа ограничења. Па ипак, веште домаћице све наћу и спреме, само мужеви имају муке јер њихова је било дужност да наћу паре, односно жиранте, јер те робе више нема на лагеру. Просто смо и заборавили да је некад било могуће наћи паре на меницу. Нико и не покушава, а назив „жирант“ потпуно је заборављен. Као рецимо „кринолин“. Сећа се човек да је чуо ту реч, а да га убијеш не зна шта значи.

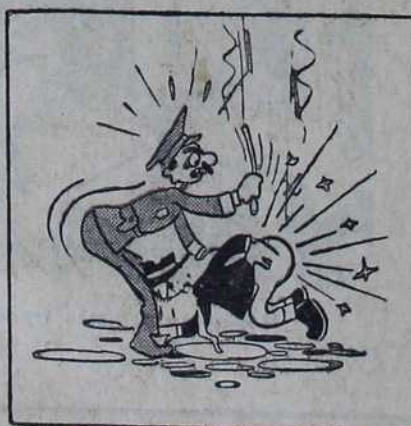
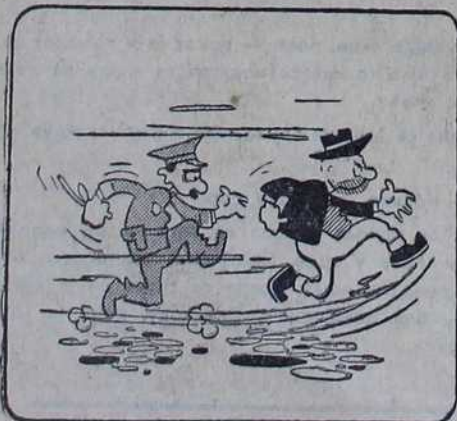
Али када су заборављени толики други лепи обичаји, као што су: гостољубље, поштење и племенитост, не треба нам ни овај јеврејски проналазак. Само ми опет нисмо на штети. Изгубили смо жиранте и менице, али смо добили трговце. Сваки ти сад са нечим тргује. Неки са намирницама, други са вестима, трећи је ослободитељ, четврти спасиоц, пети телалин, шести по-

Незгода

Рођаци: — Докторе, докторе, болесник је повратио сав кисеоник!

ЛОПОВАЦИ И

РЕВНОСНИ ЖАЦА

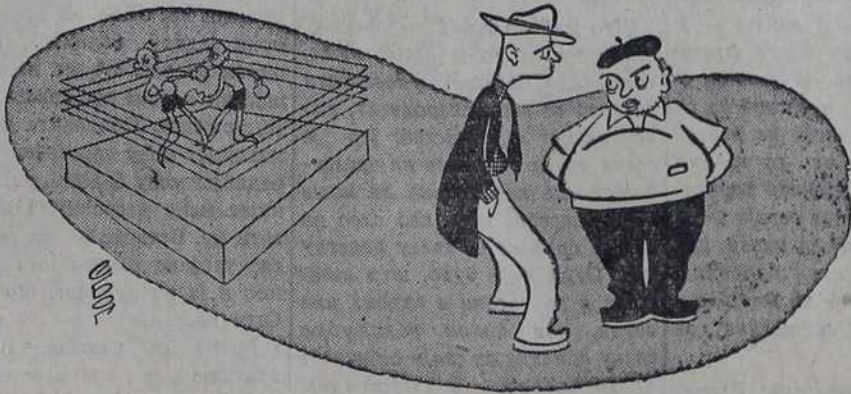
WWW.UNILIB.RS

НАШИ КРАЗЕВИ

КАД БИ...

(Сваке недеље по два бокс-меча)

— Е, кад би се наши пливачи угледали на боксере где би нам крај био.
— Ћут! море, главно да су почели. Уосталом доста је, и једна приредба!

Козерица

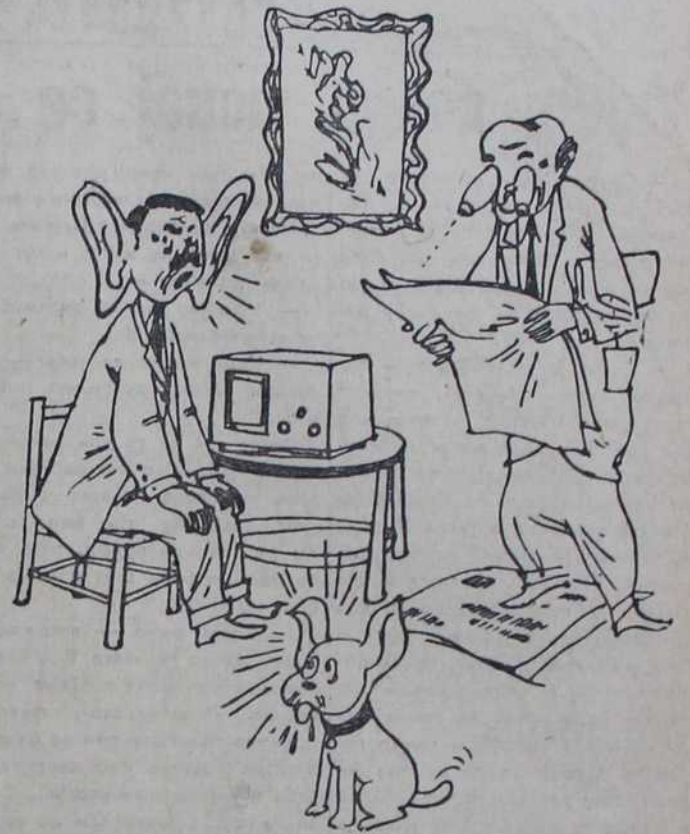
средник, и то све по чисто јеврејском систему. Бофл роба — висока цена. Свуд превара и плачка. Сељак хоће за кола парадајза да узме кућу, а опет сељак сваку другу услугу у вароши мора скупо и прескупо да плати. Сви се „ваде“. На жалост, то нико неће да призна. Данас је највећа увреда рећи некоме да је зарадио или бар хтео да заради. Хоће очи да ти извади. Није њему до зараде, већ хоће човек да помогне, да учини услугу. То је најбољи доказ да је јеврејско семе пало на добру земљу. И они су хтели да ти узму и душу и паре, али опет си морао да будеш захвалан.

И данас су ти јеврејски посредници у очајној мањини, али су грлати и наметљиви па човеку изгледа да их свуда сусреће. А ми се опет поводимо за модом па нико неће да призна да изостаје иза духа времена. Ту и лежи чвор, јер ми се сви правимо гори него што јесмо јер верујемо да треба да будемо савремени. Једина је нада да ће нека јака зима да заледи све те нове калеме и уништи дивне грање и границе, па ћемо се тако ослободити од ове моде.

"РАЗБИЦАПА"

— Шта је Јоцо, мењаш фирму?
— Па, знаш овај, кад не могу позориште оно бар да мењам фирму.

Човек који скупла пропагандне говоре Лондона, Москве и Бостона и човек, који се труди да чита између редова

Трипо малог Јовице

елиа белем бифе... (The text is a dense block of handwritten-style script, likely a satirical piece or a collection of short stories, discussing social and political topics of the time.)

... бас Јовице

РАВАЈЛО ГОВОРИ ИСТИНУ

Сваке недеље ПРИША

Учини добро, покај се...

— Слушај, Милева, — рече једно јутро Тоша својој лепшој половини... Како би било да звонимо Цајку и Вељу код нас. Кућа им оштећена, а ово пролеће никакво па могу да им озебу девица.

— Севап је, вала, Тошо — одговори госпа Милева, пређући као млада мачкица што је код ње увек био знак њеног незадовољства. А незадовољство је долазило отуда што је Цајка била Тошина синовица а госпа Милева није много мирисала његову фамилију. Иначе су се слагали као голуб и голубица иако су већ двадесет година у браку. Тоша је био тих и миран човек, прави домаћин, који је за двадесет и пет година рада успео да стекне лепу кућицу а било је и нешто говине. Оно јесте да су зли језици Тошу звали »јексик« што би му значило да је тобож крао на кантару али ко ће удесити Србија. Увек они то неком привезу канту. А вала, иако су Тошу звали »Јексик« он је био човек добра срца, који ни мрва не би згазио... Већ госпа Милева је други падеж. Још лепа и држећа али трезвена и рачунџика која није много давала на мишљење света. Али опет, када се десило тако изузетан случај као што је рат, она пристаде да пусти мужевљеву фамилију у кућу. Само је проумллала:

— Неће ти казати »хвала«. То је било пре две и по године. И, богами, скоро годину дана седео је Веља адвокат са својом Цајком и двоје деце код Тоше и Милеве, који су спавали у кујни да би гостима било угодније. А кад су ови гости отишли, рече Милева Тоши:

— Сад ћеш да видиш шта ће да буде... Знаш ону стару српску пословицу: Учини добро, покај се. — Море остави ћораву посла, обречу се Тоша на њу. Не чиним ја севап због света, већ због себе и своје савести. Нек прича шта ко хоће.

И на томе се завршило. Нису даље говорили о тој фамилији чи онда кад је госпа Милева дошла сва бесна кући јер је сазнала да је Цаја за њу причала да је мурдаруша. Тоша, уопште није хтео да се враћа на ову ствар али га је Милева чекала на »сирци« да му на нос набије његову фамилију. Што чекала то и дочекала. Ових дана реквирирали Тоши кућу и он морао да се исели. Иако то за њих није био велики проблем, пошто Тоша има кућу у професорској колонији, где је задржао један мали стан за себе, опет их ово онерасположи.

— Знаш шта? — узвикну одједном Милева радосно. — Да идемо код Цајке и Веље. Они имају велики стан па боље да приме нас него неке непознате...

Тоша одушевљено прихвати овај предлог и оде да »врши ствар« али се врати што каже народ »брже отуд него одавуд«. Чим је споменуо да је дошао због стана, Цајка је напунила уста и рекла:

— Код нас богами не може. Таман има за нас место, а нећу

да кварим свој комфор због вас. А страна је незгодна жена. Тоша и не саслуша Цајкине речи већ дуну на врата и сав покуњен дође кући...

— Шта је, кад се селимо? — пита га Милева.

— Нема ништа од тога — одговори Тоша покуњено. »Неће нас...«

Знала сам ја то али ти си задушна баба. Све чиниш неке севале па после испадне смешно. Хајд, кажи ми где ћемо сада? Ко ће тебе да прими, тебе који си примио бели свет и само чинио севале...

— Доста жено — прекиде је Тоша. Доста је твога блебетања. Врло важно што је Цајка незахвална. Такав је свет, такво је друштво па зашто они да буду изузетак. Данас цео свет гледа себе и није шашав као ја... Само шта могу... Какав сам се родио такав ћу се поцепати...

— Камо среће да си мене слушао — поче да цвили госпа Милева.

— Прокопсао сам док сам тебе слушао, па нема. Ето остало ми је име Тоша »Кајшар« и Тоша »кантар«; огрешило сам душу а фајду нисам видео. Сву сам ту зараду дао на свеће и севале, а опет ноћу не могу да спавам...

— Еј, задушна бабо! Код таквог мужа умрећу под туђим плотом. Цео свет данас прави паре, а ти си сео и само кукумавиш. Вала неће то Милева. Од сада ћеш ти да будеш моја жена а ја муж па онда неће дрљава Цајка и онај њен клипан да ме направе будалом... То ми је хвала што сам ринтала и диринчила.

— Идемо ми лепо у њену кућу, па у сутурен. Лети ладовина а зими топло а мало и згодно па па дивота, вели Тоша.

— Ти иди у сутурен, и ниси за боље а ја вала нећу. Ја сам из господске куће, отац ми је био казанџија и ја нећу у сутурен. За сутурен је твоја Цајка.

И, богами између Тоше и Милеве, запело. Може чак да дође и до конзисторије и то само зато што Тоша чини севале...

„Прасе“ и њихове старе књије

„Разних чуда бива у свету, а наша је земља, као што многи велеле, плодна чудима у толикој мери да већ више ни чуда нема. Код нас има људи који ништа не мисле, а у накнаду за то, или можда из других разлога, почео је размишљати један обичан сељачки во, који се ништа не разликује од осталих српских волава. Бог ће знати шта је било да се тај генијални брав одважи на тако дрско предузеће — мишљење, јер се досад доказало да се од тог несрећног заната — у Србији само могло имати штете. Хајде, рецимо, да он јадник, у својој наивности, и не зна да се у његовој постојбини не рентира тај занат, те му то нећемо приписивати у нарочиту грађанску кураж, али, ипак остаје загонетно шта баш во да мисли, кад он нити је бирач, ни одборник, ни кмет, нити га је ко изабрао у каквој волујској скупштини за посланика.

(Радоје Домановић: Размишљање једног обичног српског вола).

—О—

„Е, па добро!.. опет ће свет казати... опет се мора са светом! Е, па, добро, кад се мора. Ходи, ходи, свете... Уђи, уђи у кровиште моје среће; уђи, управљај, наређуј, чепркај, разривај! Дођи, дођи свете! Ево има једна кућа, у којој се срећно и мирно живи: остави свете, своје бриге, па дођи! Туђом је кућом лакше управљати, но својом, туђу је бригу лакше бринути но своју: дођи, наређуј, распоређуј, управљај, кад већ нећеш да гледаш своју бригу, кад ти је дража туђа. Дођите сви, сви... Господарите... Једите свој хлеб, а водите моју бригу... Ходите, ви госпе, ви комшике, ви прије, ви познанице, дођите и донесите све новости из туђих кућа и размените их овде код мене, па с новим еспапом који овде у мојој кући напакујете, зађите даље, зађите од куће до куће, има још кућа где се мирно и тихо живи. Дођите, ви пријатељи да ме посаветујете; како да живим са женом, како да се облачим како да васпитавам децу и како да их удајем“.

(Бранислав Нушић: Свет).

„Докле год будемо само хвалили, слабости и грешке прикривали у повесници учили, колико је ко од предака наших јуначких глава одрубио, а не и где је с пута сишао; донде ћемо храмати и ни за длаку нећемо бити бољи; јер простаци и млади људи, који се тако запајају, и не мисле да може бити и погрешака у нас, пак све, што им се предлаже, за чисту истину и добродетељ сматрају. Бацимо поглед на најпознију повесницу нашу.

Што је било туђе, претераније, несмисленије, то је имало више, уважитеља, а глас умерености сматрао се као ненародност, као противност и издајство: јер је сваки човек склоњен на чрезвичајност па кад не зна да може бити несреће, трчи као слеп за тим, и срди се на сваку паметну реч. Отуд није чудо, што неваљали и покварени а талвих има свуда, под видом родољубља сваку прилику за своју себициност употребљавају, и најбезумније савете дају, не марећи хоће ли се тиме својој општини, или својему народу каква штета нанети.

(Јован Стерија Поповић: Предговор Родољупцима).

—О—

„Ништа ме неће зачудити, ако једног дана прочитате овакву интерпелацију:

Ми доле потписани, народни посланици питамо надлежне власти следеће:

1) У нашем народу је глад и невоља, а у том времену кад је гладна година, именица коњ, мења се још једнако по првој врсти.

2) Питамо Господина Министра: зна ли он да се та именица још једнако мења по првој врсти на штету ове наше напаћене отаџбине?

3) Мисли ли Министар укидати ту именицу у интересу штедње?

4) Зашто та именица није досад за толике векове преведена у какву другу врсту, или што најзад, није, ако је заслужна, аванзовала у глаголе, а ако није заслужила, зашто уопште није отпуштена из државне службе“.

(Радоје Домановић: Страдија).

КИНЕСКА БАЈКА

Стари Кин Кин, осећајући да му се ближи крај, позва себи своја три сина: Чина, Чана и Чена и пошто је све правилно расподелио, преда зајакме од њих њихов део очевине.

— Мислим да сам био правичан, рече, али ево, остаје ми овај прстен и не знам коме од вас тројице да га оставим. Мени сте сви једнаки, а нарочито у часу када вас заувек остављам не бих себи дозволио да будем пристрасан. Одлучио сам, стога, да оставим прстен ономе од вас тројице који ће, боље од других помоћи једног бедника. Пођите одмах по вароши, по најсиромашнијим њеним крајевима гледајте, тражите. Пронађите најсиромашнијег међу сиромашним, најбеднијег међу бедним, најнесрећнијег међу несрећнима и помогите му. Вечерас ће ми сваки од вас тројице изнети шта је учинио и ја ћу одлучити ко ће добити прстен.

Браћа се разиђоше и увече вратише

Први поче Чин. И исприча.

— Мог сам сиромаша нашао где лежи на једном углу, на улици Јадан, бедан, гладан беше. Ја му дадох сав новац који сам код себе имао, дадох му свој сат, своје ципеле. Лице му се озари од среће и ја се вратих кући.

— Онај ког сам ја изабрао, прихвати Чан, верујем да беше најсиромашнији човек целе вароши. Одвео сам га да се нахрани у најбољу крчму, почастих га што сам боље могао, обухом га у нова одела, дадох му много новаца.

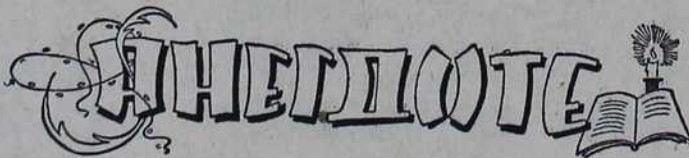
Старац се затим обрати најмлађем: „Сад је на тебе ред сине Чене“!

— Чим изађох јутрос одавде, поче Чен да прича, преобухом се у сиромаша и поћох међу сиромаша. Чим изабрах свог човека почех му постављати разна питања. „Већ више од двадесет година да немам ни куће ни кућишта“, рече ми он. „Ја је никад нисам ни имао, нити знам шта је то“, слагах га.

Испричао ми је затим да се родио у том прљавом крају вароши, да се одувек мучно и патно, трпио многа понижења, презрен од свих, да му је здравље потпуно оронуло због оваквог живота. На то сам му ја одговорио, да ми је тело све у ранама и да бих ја био срећан кад бих живео као он што живи, у својем родном месту, међу људима и стварима које познаје и које воли, место да се потуца по свету као ја, без циља, док ме се сви људи клоне и избегавају, ради мојих рана.

„Храним се хлебом и корењем, продужи опет мој сиромаша показујући ми неки мали завежљај који му је био до ногу. „Ја већ три дана нисам ништа окусио, слагах га опет. Овај јадник одви свој завежљај одложи мени парче хлеба које ја одмах халапљиво поједох за час. Кад сам га оставио, приметих у његовим очима дубоко жаљење. „Има, храбрости, пријатељу, рече ми уз стисак руке И одох.

— Ево ти прстена, сине, рече Кин-Кин. Ти си га заслужио.

ЧИЧИНО ГЛЕДИШТЕ

Док се, једнога лета, наш познати хумориста Чича-Илија Станојевић бавио на лечењу у Врњцима посетио га је један младић и пружајући му читаву гомилу својих почетничких књижевних списа, замолио је чичин објективан суд о себи. При томе младић младић је испричао чича- Илији да је пуне четири године студирао медицину али је студије напустио због тога што жели да се посвети писању јер верује да ће с тим моћи много више да користи човечанству.

— Ако те дијете, овај циљ заиста води, рекао је Чича, онда ти није потребно постати писцем.

— Како то да разумем? упита радо знало млади екс-медицинар и спаситељ.

— Тако драги пријатељу, одговори му стари сатиричар, јер ти си већ несравњиве користи учинио човечанству што си напустио медицину.

ПРОФЕСОРСКА РАСЕЈАНОСТ

Бечког професора медицине, Билрота неко од његових студената потсети:

— Господине професоре, ви сте хтели да нам предајете о мозгу!

Билрот се трже: „Тако је, господо! Али стрпите се до идућег месеца! За идућу недељу имам нешто друго у глави.

НИЈЕ ЧУДО

Ханс Мозер је дошао на свадбу једног режисера са неколико својих колега. Разговор се повео о свадби и један од њих рече:

— Наш пријатељ изгледа исувише озбиљан за младожењу. Његов таст ми се много више свиђа, јер се сав сија оод радости.

Ханс Мозер добаци:

— То није никакво чудо! Давати је много лакше него узимати.

Водена страна

Врхунац учтивости

Павалер: — О, опростите, господине!

Корпус деликтус Бодљикави лексикон

Жена пита узбуђеним гласом саогв мужа:
— Реци ми, молим те, како је ова плава коса доспела на твоје раме?
— Био сам у зверњаку и миловао једну ламу...
— Тако? Онда мора бити да си миловао и мајмуне?
— Нисам. Зашто питаш?
— Па тако. У твом капуту наша сам писмо са потписом: »Љуби те твоје мајмунче«.
— Охо, то онда значи да си тражила корпус деликтус.

Окретан — у животу је често онај, неспособан који је нашао начин да скрије своју неспособност.
Протестовати — губити време.
Нос — перископ мириса.
Архитектура — поезија у чврстом стању.
Кућење — неодобравање оног зашта ми нисмо способни, или што нисмо способни да учинимо.
Вереница — играчка од када нас играчке не занимају више.
Тестаменат — често, место да је последња, а оно је прва жеља неких људи.
Идеје — кираџије памети.
Децембар — пикавац године.
Романтичар — препродавац носталгије.
Пријатељ — човек, вакционисан са позитивним дејством против људске пакости.
Опразити се — решити се узајамне досаде.
Дуг — дуг је ствар коју би требало без даљњег размишљања платити. Дешава се међутим, да се о њему увек мисли а никад не плаћа.

Слике без речи

Бодљикаве мисли

Буди добар бар два пут у животу. Први пут са твојим ближњим. Други пут са самим собом, да би себи опростио, што си био добар са ближњим.

Врућина је исто што и љубав. Чезне се за њоме кад је нема, оплакује се кад је прошла, а кад је имамо онда се мучимо.

Време је један лаки отрог који немилосрдно убија све животиње, без разлике, горким пицима — својим данима.

Пријатно је видети наштампано своје име, јер се мисли да има неко који га је прочитао. Ако не други, а оно бар словослагач.

За жену је литература, пре свега, само лична ствар. Одушевљава се романима у којима наглази свој случај.

Ако видиш сиромаша да једе пиле можеш да помислиш да је, или болестан он или болесно пи- ле.

Многе девојке су као и књиге из позајмне библиотеке, које прелазе из руке у руку. Временом, свако ће оловком обележити па- сус који му се нарочито свиђа и књига ће изгубити драж непо- знатог.

Да би био савршен треба пи- сати увек за једну особу, мисли- ти само за себе, а говорити за све друге.

Елементи који сачињавају руж- ноћу исти су они од којих се са- стоји и лепота. Само што су ови распоређени на различити начин. Исто као што се са подједнаком врстом цигаља могу подићи и ле- па зграда и каква шупа.

Не навикава се на састанке. Састанци су отровни зачини од којих човек, сталном употребом, свршава као идиот.

Добро васпитање и његова стравна последица...

Не могу да пробацим

— Ово је једна одлично, пре- разредна постеља, отпорна, ела- стична... Уосталом, могли бисте је одмах да испробате.
— Извините, врло би радо, али још нисмо венчани...

ЊЕНА КРИВИЦА

— Жена: Не разумем само како си могао да изгубиш бурму?
— Муж: А зар те нисам неко- лико пута замолио да ми закр- пиш џеп на прслуку!

ВАЖНО ОБАВЕШТЕЊЕ

— Младићу, ви много облећате око моје кћери. Она ме је замо- лила да од вас затражим једно важно обавештење: да ли хрчете ноћу?

Зобар изјавор

Учитель: — Зашто си данас то- лико задоцнио?
Ученик: — Ухапсили су једног лопова у нашем кварту.
Учитель: — Па шта се то тебе тиче?
Ученик: — Мама ме је послала да видим да то није тата.

Наивна жена

Пријатељ: — Одавно се нисмо видели... Како си? Шта ти ради женица?
Муж: — Моја жена!... Живимо одвојено... Разводимо се... Зами- сли само, осам месеци по венча- њу ухватио сам је с другим! Упроластила ми је живот, а ја сам се глупо преварио да је наивна жена!...
Пријатељ: — Па наивна је била чим је допустила да је ухватиш с другим.

— Он је толико изгорео на сунцу да не мо- же ни да седи ни да лежи.
— То ће му баш добро доћи, јер и онако му је лекар препоручио кретање.

— Пази Перице, ујна је нашао мамин брош!

ЖИВН СЛККЕ

б е е т и

НАША ПОШТА

Свезналици: Потсети се на пословицу: Ко више зна, више и паги... До душе код тебе није тај случај, али ипак пословица важи.

Владети: Ти си најбољи доказ колико је тачна она пословица да нико није својој земљи порок.

Зарету: Сад си се и сам уверио шта све може твоја жена.

Влајку: Лепо си написао ал брате ни са микроскопом нисмо могли да откријемо виц. Боље је преписаан виц него твој „оригиналаан“.

Газда Раји: Сада је берба ва тебе па зато крени на посао јер брате сада има оклапине.

Васи: Боље је да престаанеш да прташ јер саамо губиш време, а н нас замараш да ти одговоримо.

Сави: Народ је као жена, худљив и забораван зато су и тебе заборавили твоји бирачи које си толико заадужио што си прстао да будеш њихов посланик.

ЖИВИ ОД ПИСАЊА

- И ти кажеш да живиш од онога што напишеш?..
- Нисам те преварио...
- У којем часопису радиш?..
- Не радим у часопису. Сваког месеца напишем по једно писмо оцу.

КАД СЕ НЕ ПАЗИ

- Под овим храстом за време једне олује упознао сам се са својом женом.
- Тако ти и треба. Кад је олуја, не треба стајати испод дрвета.

АМЕРИЧКА ЛОГИКА

— Ах Боже, знаш Били, ако је твој отац зарадио на Вилсоновом рату својих десет милиона долара, тада је твоја дужност, да на Рузвелтовом рату зарадиш твојих сто милиона долара.

ТЕТКА РОЈКА ОДОБРА

Лули: Много тражите од мене, јер кад бих знала како се кува слатко без шећера, кувала бих за себе.

Мирјани: Песма вели: »Мирјана, платна бељаше, а пошто сад нема платна ја не знам шта би узела да белиш, осим ако се нађе неки чича са парама коме ће побелети очи гледајући шта радиш.

Вукици: У снове се не разумем али се разумем у траве, зато мислим да би Вама требала трава »навала«.

Лули: За љубомору је најбољи лек: хладно купање и облог на главу и то деведесет дана узастопце. После тога болесник или оздрави или сасвим пошашави.

Грици: Узмите, црно огледалце, парче лука и три зрна пшенице и то све ставите под јастук уочи мале Госпојине. Онај, који се први појави у сну, биће ваш »суђеник«.

Даци: Муж је ствар за моделирање. Од њега се може направити јагње или тигар. Зависи од тебе шта ће бити од њега.

Мими: Када нема »Римела« узме се резалка за оловку, па се сакупи доста графита и тиме мажу трепавице. Нису баш сјајне али ко те пита.

ОД ИЗЛИВА НЕЖНОСТИ

- Каква ти је то бразда на лицу? Од сунца?
- Не, него од сунцобрана.

РАЗУМЕ СЕ

— Види само, Вернице, онај младић се још увек осврће за нама!

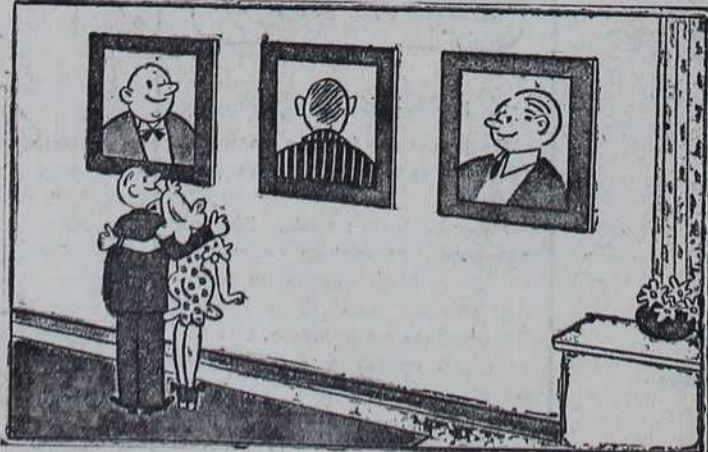
МНОГО СЕ ИНТЕРЕСУЈЕ

- Како је било на синоћној премијери?
- Никако. Три пута ме је публика будила.

ЗБОГ ВРУЋИНЕ

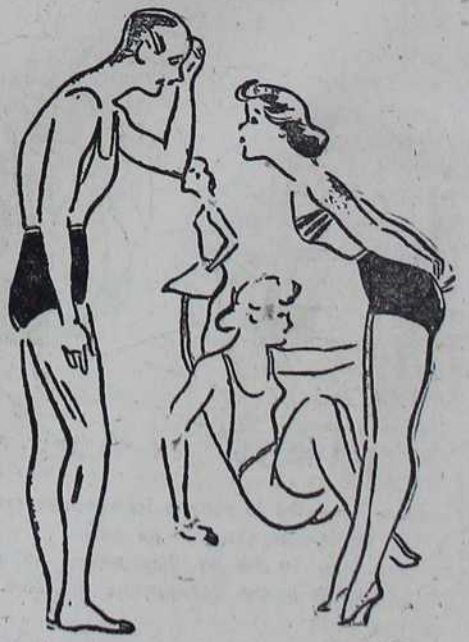
- Ах, ти ме данас нешто мање волиш?!
- Па, драга моја, по овој врућини већ је и асфалт омекшао.

Кад се мрзе ...

— То су моја три ујака. Са овим у средини нисам у љубави!

ЗНА ШТА ХОЋЕ

— Где ћете вечерас?
— С вама у бископи!

